

03/01/2020

Σαν σήμερα κοιμήθη ο Παπαδιαμάντης: ΔΕΗΣΙΣ - (Έράνισμα έκ τῶν Ψαλμῶν)

/ [Παιδεία και Πολιτισμός](#)

Σαν σήμερα, 3 Ιανουαρίου του έτους 1911 κοιμήθη ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Εις μνήμην ενός από τους κορυφαίους του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας, αλλά και της τέχνης της γραφής σε διασυννοριακό επίπεδο, παραθέτουμε το ΔΕΗΣΙΣ - (Έράνισμα έκ τῶν Ψαλμῶν) - 1881:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΑΠΑΝΤΑ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΟΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ 1988

Α΄ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΕΗΣΙΣ

(Ἑράνισμα ἐκ τῶν Ψαλμῶν)

Πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, πρὸς σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω,
τὰ φλέγοντά μου δάκρυα θυσίαν σοὶ προσφέρω·
ἐτάκη ἡ καρδία μου, ὥσεὶ κηρός, ἐντός μου·
ἐλέησόν με, ὁ Θεός, σπλαγχνίσου, ὁ Θεός μου.

Εἶναι πολὺ τὸ πέλαγος, πολὺ, τῶν οἰκτιρμῶν σου·
ἡ προσευχή μου εἰς ναὸν φοιτᾷ τὸν ἅγιόν σου·
εἰς κρίσιν με τὸν δοῦλόν σου μὴ θέλῃς νὰ εἰσέλθῃς,
πρὶν ἢ με τὰ ἐλέη σου ἐπὶ τῆς γῆς κατέλθῃς.

Ἡ δόξα σου ὡς οὐρανὸς ἀτέραμνος ἀπλοῦται·
ἐνώπιόν σου, ὁ Θεός, θνητὸς δὲν δικαιοῦται·
τὸ ὄνομά σου ἄπειρον πληροῖ τὴν οἰκουμένην·
σὺ τὴν ψυχὴν μου οἴκτειρον τὴν καταβεβλημένην.

Ἡ ὑπαρξίς μου εἰς φθορὰν καὶ σκοτασμὸν κατέβη·
κατέστην τῶνμισούντων με καὶ τῶν ἐχθρῶν μου χλεύη·
οἱ συγγενεῖς μου μ' ὕβριζον, μ' ἐνέπαιζον οἱ φίλοι,
τὰς κεφαλὰς των σείοντες, λαλοῦντες μὲ τὰ χεῖλη.

Καὶ πάντες οἱ θεώμενοι σκληρῶς μὲ κατηρῶντο,
καὶ τόσα βέλη κατ' ἐμοῦ καὶ ξίφη ἡμιλλῶντο·
ὦ, πότε, πότε, Κύριε, θὰ παύσῃς τὴν ὀργὴν σου;
πᾶσαν αὐγὴν τὸ στόμα μου λαλεῖ τὴν αἵνεσίν σου.

Ἄνωφελὴς ὁ βίος μου ἐνώπιόν σου ρέει·
πᾶσα πνοὴ καὶ ὑπαρξις τὸ πρόσκαιρόν της κλαίει·
εἷς λίθος εἰς οἰκοδομὴν ἃς ἤμην τοῦ ναοῦ σου
καὶ ἃς ἤμην καίουσα λαμπὰς πρὸ τοῦ σεπτοῦ βωμοῦ σου.

Οἱ οὐρανοὶ τὴν δόξαν σου σιγῶντες διηγοῦνται·
πρὸς αἶνόν σου τὰ χεῖλη μου τὰ τρέμοντα κινοῦνται·
πῶς ραγισμένη βάρβιτος θὰ βάλῃ ἁρμονίαν;
καὶ πῶς ψυχὴ βαρυαλγὴς θὰ εἴπῃ μελωδίαν;

Τὸ πνεῦμά μου ἱλιγγιᾷ, ὦ Κτίστα τῶν αἰώνων,
δὲν ἔχω ἀλλ' ἢ δάκρυα νὰ σοὶ προσφέρω μόνον·
ὥς τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτὶς τὴν δρόσον καταπίνει,

τὸ ἔλεός σου ἐκπεμφθὲν τὰ δάκρυά μου σβήνει.

Πρὸς σὲ τὸν Πλάστην ἔκραξα ἐν συνοχῇ καρδίας,
σκώληξ τῆς γῆς οἰκτρὸς ἐγὼ καὶ τέκνον ἀσθενείας·
μὴ ἀποβάλης προσευχὴν ἐκ βάθους πεμπομένην
καὶ μὴ ἀπώση, ὁ Θεός, ψυχὴν συντετριμμένην.

ὦ, Κύριε, τίς ἐν Θεοῖς ὑπάρχει ὅμοιός σοι;
καὶ τίς τὸ πλάσμα δύναται τῶν σῶν χειρῶν νὰ σώσῃ;
ἂν παρὰ σοὶ εὐπρόσδεκτος δὲν εἶν' ἡ προσευχή μου,
ἅς ἀναλύσῃ εἰς πηγὰς δακρύων ἡ ψυχὴ μου.

Πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, πρὸς σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω,
τὰ φλέγοντά μου δάκρυα θυσίαν σοὶ προσφέρω·
ἐτάκη ἡ καρδιά μου, ὡσεὶ κηρός, ἐντός μου·
ἐλέησόν με, ὁ Θεός, σπλαγχνίσου, ὁ Θεός μου.

(1881)

ΠΗΓΗ: ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ papdiamantis.net/